

“Tenir la teua filla en una UCI a 200 km i no poder fer res ha estat el més dur”

GINA BOU PAGÀ (AMPOSTA, 1990)

Mare de la Noa, una xiqueta de 13 mesos que ha sobreviscut a la Covid-19 després de quinze dies a l'UCI.

Com està la Noa?

Ara bé. Des que tornem a tenir-la a casa, en dues setmanes ha remuntat. Però la recuperació serà llarga.

No tot poden ser notícies dolentes?

Estem contents perquè ha acabat tot bé. Però no les teníem totes. Ho hem passat molt malament.

Quan us adoneu que alguna cosa no va bé?

El primer dia del confinament, aquell divendres, vaig portar-la a la pediatra a posar-li les vacunes. I li vaig demanar que li mirés la tos, que tenia de feia un parell de dies. Com que ha passat tot l'hivern fent bronquitis, vam pensar que n'era una altra.

I empitjora en poc temps.

En 48 hores comença a ofegar-se i a tenir febre. Truquem al 061 i, tenint en compte els seus antecedents, ens envien a Joan XXIII, a Tarragona.

De quins antecedents parlem?

Va nàixer prematura. Amb alguns problemes pulmonars. I una infecció al cap de poc de nàixer. Un conjunt de petites coses que, sumades, la feien vulnerable.

Em deus que us deriven a l'Hospital Joan XXIII.

Ens recull una ambulància a les 2 de la matinada i marxem cap a Tarragona. Allí ja ens coneixen, perquè Noa hi va nàixer i l'han portat des del principi.

Dona positiu de Covid?

Ens atenen com si ho fos, però la primera prova surt negativa. Al cap de tres dies fent-li oxigenoteràpia, la xiqueta no millora. Li tornen a fer, i llavors ja dona positiu. Ara sí, l'aïllament és complet. A sobre, jo em trobo molt malament, amb calfreds, i el meu marit

em ve a rellevar. Just quan arribo a Amposta, em truca i em diu que Noa ha empitjorat i que entra a l'UCI. A ell l'envien també cap a casa, perquè a l'hospital no podem quedar-nos-hi.

Et vas contagiar?

Probablement, però no en tinc la certesa perquè no em van fer la prova. Ens van recomanar aïllament a casa, però va durar dos dies. Amb la xiqueta a l'UCI, només feia falta que el meu marit i jo no poguéssim ni veure'ns a casa. Això ho volíem passar junts.

I Noa fa cap a Barcelona.

La xiqueta continua empitjorant i des de Joan XXIII la deriven a la Vall d'Hebron, perquè consideren que tenen els equipaments necessaris per si la cosa es complica. Allí va entrar a l'UCI i la van entubar.

I s'hi va estar vora dos setmanes.

Van ser duríssimes. Tens una filla a 200 km, en una UCI i amb respiració assistida.

Com us comunicàveu amb l'equip mèdic?

Trucàvem matí, tarda i nit. Algunes vegades també de matinada. Era frustrant escoltar que no millorava, malgrat que tampoc empitjorava. Està igual, ens deien. Que passessin els dies era bon senyal.

Què deien els metges?

Recordo preguntar al pediatra si li quedarien seqüeles. El que em va respondre em va fer tocar de peus en terra. “Abans de parlar de seqüeles, hem de veure si la Noa és capaç de sortir-se'n.”

...

No vam llençar la tovallola en cap moment, però l'espera es va fer molt llarga.

Vau tenir la temptació d'anar a Barcelona, al-

menys per veure-la?

Sí, però calia ser realistes. Estava sedada i intubada. Esta era la imatge. I jo tenia símptomes de Covid. Hauria sigut bastant irresponsable fer-ho.

L'allau d'informació no devia ajudar en la vostra espera a casa.

No gens. Al principi miràvem les notícies. Però ens vam començar a deprimir. I vam dedicar-nos a veure pel·lícules i a dormir. Volíem dormir perquè el temps passés més de pressa.

I un dia arriben bones notícies.

Les notícies positives van arribar molt a poc a poc.

Fins al dia que us diuen d'anar a recollir-la.

Pot semblar estrany, però la retrobada va tenir una mescla de felicitat i decepció. Perquè ens van dir que ja estava desperta i mirant la tele. I sí, la tele estava posada a l'habitació, però ella només movia els dits i tenia la mirada perduda. Vam tornar a Joan XXIII, una setmana més, on va acabar de recuperar-se. El dia que es va asseure sola, vaig pensar que ara sí, ja havia passat tot.

Com creus que va poder infectar-se de Covid?

No en tinc ni idea. Pensa que, pel fet de nàixer prematura, des del principi hem extremat les mesures amb ella, sempre amb l'hidrogel a sobre. I no hem viatjat ni hem estat en contacte amb persones sospitoses.

Als hospitals on vau estar, vau tenir sensació de col·lapse?

La gent anava de bòlit. El tracte fabulós. Però els professionals sanitaris se'ls veia esgotats.

Natros sortim cada dia a aplaudir-los, perquè s'ho mereixen tot. / FOTO BIENVE PAGÀ

“No sabem com s'ha pogut contagiar. Amb la Noa sempre hem extremat les mesures, perquè és una xiqueta vulnerable des que va nàixer. I tot i així, va agafar la Covid-19.”

www.setmanarilebre.cat
el teu diari digital de proximitat

També a Facebook i Twitter

I tot el que t'interessa,
ho trobaràs a iQUIOSC.cat

